

— V hudi nevarnosti se spozná zveden brodnik. — Marsikter hudobnež v svoji sreči visoko prileze, zato da globejši pade. — V premislikih bodi podoben polžu, v djanji tici. — Če se ti pod nogami udara, nikar ne hodi naprej. — Čez trohujen most ne hodi brez strahú. — Kar oko rado ogleduje, serce rado poterjuje. Višnjagorski.

Vile rojenice.

Pripovedka isterska.

Nekda je hodil neki gospodin po jedni pustinji, i prišal je kasno pod večer va neku kuću, kade je neka žena hotela roditi, i govori njoj mužu: Čete me zeti na prespanje? A ta človik govori: Nemogu; aš mi je žena na rojenje. A ti gospodin govori: Nič zato; ja ću se za najco stisnut pod ovi stol na slamu. Gospodar reče: Ako se tako s tin kontenate, neka bude.

Kada su svi po kući pozaspali, samo ovaj gospodin pod mizon ni mogal spat, aš je bil kralj. Pridu tri vile štrologat (astrologia), ča da ima biti iz tega otroka, ki se ima najco porodit. Jedna govori: da ima biti mečen posikan; druga reče: on ima biti na soho stavljen; a tretja govori: ne, on ima biti kralj. Kralj pod mizon sve to čuje, se prestraši i misli, kako bi on tega otroka pogubil, da ne bi postal kralj. Va jutre, kada se stanu, se oni otac veseli i raduje, da mu je žena srečno porodila sina. A ta gospodin počme govoriti: evo jaz san kralj, daj mi ti svojega sina, ću ti dat toliko i toliko beči; ću ga jaz izgojiti za velega gospodina, kad ste mi dali prenočišće. I ta otac mu dá tega svojega ditića, ter si zame beči.

Ta kralj zame tega otročića pod svoj plašč, i gré tja. Kada je bil jur deleko od kuće, prasne mečen otroka po vratu, i hiti ga va neko gložje, i šal je putujuć va svoju kraljevinu.

Zatin gredu lovčari lovit zvirje, i pasi im najdu tega ditića, i prišli su ti lovci ondeka, i vidu otročića sve va jednoj kervi plačućega, i digli su ga, i zel ga je neki veli gospodin sobon doma, i tako ga je deržal, kako da bi njegov bil, i dobro ga naučil. Kada je ta ditić malo ponarasel, počmu mu sini tega gospodara govoriti, da je on mulac (pankert). A on se potuži svojemu hranitelju, ki mu govori: istina je, ti nisi moj sin, nego samo moj hranac, ja san te na lovu našal. A ta mladić govori: odprostite mi, ja gren tja, gren si iskati ota i mater.

I šal je tja, ter je hodil po svetu semo i tamo, dokle ni došal va neki veli grad, i ondeka pita službe, i najde ju va samoj kraljevskoj palači. Poklen je služil puno vrimena poli kralja, vidi mu kralj zlamenje na vrata, ter ga pita još pobolje, od kuda je, i kako je. A ta mladić mu sve pove, ča zna. A kralj se prestraši i govori san v sebi: aj me mane! ovo je on ditić, ke ga san jaz posekal, da nebude on još kralj. Temu kralju se je hotel sin jednac oženit za neku kraljevu hčer va drugo kraljestvo; i on je putoval v to drugo kraljestvo s onin mladićen svojim slugon, da si onde sina oženi, a vladanje izruči svojemu bratu starcu. Héi paka ovega kralja se je jako zaljubila v onega mladića. Kralj ondeka va tujen kraljestvu napiše list, ter ga dá svojemu slugi temu mladiću govoreći: nosi berzo ti list mojemu bratu, i samemu njemu daj ga v ruku.

Mladić zame list, gré berzo putujuć va oni stolni grad nazada. Kada biše jur blizo, vidi ga héi kraljeva iz palače i mu gré sprotu, i ga pita, zač te je moj otac poslal? Poslal me je, da ovi list samemu kraljevemu bratu v ruke dan. A ona govori: pokaži mi malo ta list. I kada ona list prime, ga odpre, a nutre je pisano: Dragi moj brate! ovega mladića nevrednega mojega sluga, ki ti ta list nosi, ga imaš vale na sohe staviti. Ona reče mladiću, neka malo se opočine, i gré, napiše drugi list, ga zapečati otčevin pečaton, a va-nj piše: ovega mladića mojega dostojnega slugu, ki ti ovaj list prinese, oženi ga vale za moju

hčer, kako san ja mojega sina za hčer ovega kralja; i dá list mladiću, a on kraljevemu bratu. Ovi misleći, da je to pravi list od brata kralja, pozove oba, i svidoke, ter jih čini pozakoniti se, i piše vale svojemu bratu: kako si mi pisal, oženil san našega dostojnega sluga za tvojo hčer, i mi činimo ovde velo veselje; a kralj to kada čuje, se razserdi, raztuži, oboleje, i umirajoć govori: Pravo su vile govorile. Umre a oni mladić je ostal onde za kralja.

J. V.

Senožeška.

Dozorjena trava zadosti je že,
Iz odrov na svitlo, snoseki, kosé!
Preglejte kosišća,
Čeljusti grabljišća,
Da jutri poprave nas kaj ne mudé.

Koso oklepat zná vsaki kavsán,
Ojstrino ji dati, je redko vseján;
Jez bom jih nakačil,
Jim tumpe potlačil,
Da bodo ko britve žvižgale čez plan.

Le kviško, tovarši, že svita se dan;
Molimo na srečo, pa pojmo na stan;
Bogu bodi slava!
Prelepa je trava;
Vodirje krog ledja, — vse drugo na stran!

Obrimo najpervo ledine ravné,
Potem pa, tovarši, v snožeti stermé!
Če trava je gosta,
Visoka ko hosta,
Kosci mi tega ne strašimo se!,

Zapojmo, vriskajmo, tovarši, na glas,
Da grabljovkam zjasnil se bode obraz
Da bode kaj smeha;
Brez jeze in greha
Gré delo od rok nam, pa kratek je čas.

Cvetlice dišeče, travé in osat —
Kar kosa doseže, se zverne nakrat.
Enaka nas čaka,
Ko smert prikoraka.
Da! nji se ne vstavi, je star ali mlad!

V. Kurnik.

Ogled po svetu.

Francozi tepeni.

Ha! — si bo morebiti marsikteri bravec „Novic“ mislil — so jo vendar tudi ti buzakljuni enkrat skupili. Kjé, kdaj, kako? — bodo morebiti drugi neverni vprašali. — Poslušajmo, kaj učiteljski časnik „Oest. Schulbote“ o tem res čudnega pripoveduje.

„Ob vojski med Francozi in divjimi narodi vroče Afrike „Kabili“ po imenu, prihruje nekega dné kompanija lahkkih pešcov v kabilsko vas, ktere prebivavci pa so bili iz strahú pred Francozi bežali. Nikjer ni žive duše, — pa kaj je Francozom za to mar; le jedli bi radi kaj, kajti že jim je krulilo po čevah skoraj bolj kakor škripljejo cerkniške kola. Stikujejo od bajte do bajte, pa ni ga najti grizljeja. Kdo popiše toraj njih vrisk veselja, ko konec vasí v skritem kotu najdejo bčelnjak z kakimi 30 peharji*), vsemi čez in čez polnimi sladkega medú. Izraeljci menda niso bili tako veseli mane v puščavi kakor naši Francozi ovohane sladčice. Urno zakurijo pred bčelnjakom ogenj in s svojimi jopami naganjajo dim v peharje, da bi ž njim pomorili marljive živalice. Misleći, da so dosegli svoj namen, planejo zdaj čez satovje ter ga obirajo, da se jim med z ust in rok cedí. Ubogih bčelic, ki so mertvične kupoma med satovjem ležale, še ne porajtajo ne. Sladka južina mine, in

*) Častitim bravcom „Novic“ je menda večidel zano, da imajo v mnogih krajih bčele namesto v panjih v nekakih visocih peharjih, ki so poveznjeno postavljeni ter služijo v stanoviščé pridnim živalicam. Pis.